

Pro posouzení st-lčina nároku jest pak nerozhodným tvrzení stížnosti, že se manžel st-lčin nemohl přihlásiti do služeb čsl. republiky, i okolnost, že od svého zrození měl st-lčin manžel a na základě toho i st-lka domovskou příslušnost v obci Figa v území čsl. republiky ležící.

Nss nemohl proto shledati v nař. rozhodnutí žádnou nezákonnost i bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 2197.

Z a b í r á n í b y t ů: * Podle § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. může být dne 19. srpna 1922 obývaný státním zaměstnancem býti zajištěn pro jiného stát. zaměstnance do té doby, dokud výpověď přesazeného stát. zaměstnance vlastníku domu nebyla dodána.

(Nález ze dne 7. dubna 1923 č. 5794.)

V ě c: Heřman M. v Brně (adv. Dr. E. Beneš z Prahy) proti zemské správě politické v Brně o zajištění bytu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím z 23. září 1922 zajistila zemská politická správa v Brně podle § 13 zák. ze dne 11. července 1922 č. 225 Sb. byt v Brně, — ul. č. —, jenž se uprázdnil přeložením dosavadní nájemnice místodržitelské kancelistky Alžběty R. do M. T., ve prospěch místodržitelského tajemníka Arnošta B. v Brně.

Rozhodnutí tomu předcházelo sdělení okresní politické správy v Moravské Třebové, že R. dosud výpovědi nedala.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí klade sice sporný byt do ulice A. místo správně do ulice B., ale tento omyl nevzbudil u st-le, u něhož Alžběta R. skutečně bydlela, žádné pochybnosti, jak již ze stížnosti samé jde. Proto neuznal nss za potřebné se touto námitkou blíže zabývat.

Dle § 13 cit. zákona lze zajistiti byt pro státního úředníka tehdy, když byl jiný státní úředník přesazen a když se jeho byt uprázdnil, dokud nebyla dána oním přesazeným úředníkem vlastníku domu výpověď z bytu toho.

Veškeré tyto momenty jsou v konkrétním případě dány, odpovídá tudíž nař. opatření zsp úplně zákonu.

Tím, že přesazený státní úředník bytu dne 19. srpna 1922 osobně již neužíval, nebyl byt ten ještě uprázdněn, ani nepřestal býti obýván, neboť zákon klade patrně váhu na to, aby titul, ze kterého přesazený státní úředník onoho bytu užíval, nebyl dříve zrušen, než se ono opatření zsp stalo.

Dokud tento titul trvá, dlužno míti za to, že byt není uprázdněn.

Také okolnost, že majitel domu dal výpověď před dotyčným opatřením zsp, není překážkou tohoto opatření, poněvadž právě zákon klade váhu na to, aby ona výpověď čili ono zrušení titulu k užívání bytu vycházelo od úředníka přesazeného, nikoliv od majitele domu, při čemž by nastala vzhledem k zákonné ochraně nájemníků ještě otázka, zda by výpověď domácího pána vůbec byla přípustná.

Z těchto podstatných důvodů byla stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.

Č. 2198.

Nemocenské pojišťování dělnictva: * Nemocenským pojištěním jsou povinny osoby, které u určitého podniku nebo hospodářství nesamostatně jsou zaměstnány způsobem jejich pracovní sílu ne-li výhradně, tedy aspoň po způsobu výhradních zaměstnání z největší části zabírajícím, ve kterém pracují pravidelně a trvale s úmyslem, aby jim tato práce byla pravidelným a trvalým zdrojem výživy, nebo které se takové práci zaučují.

(Nález ze dne 7. dubna 1923 č. 5835.)

Věc: Dr. Vilém M. v K. proti ministerstvu sociální péče (min. místotaj. Dr. J. Tučný) stran nemocenského pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl st-l v pořadí instančním uznán vinným přestupkem § 31 nemocenského zákona proto, že opomenul přihlásiti Annu D. a Marii M. k okresní nemocenské pokladně v K. a odsouzen dle § 67 cit. zákona k pokutě 20 K, po případě k trestu vězení 48 hodin.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Žal. úřad vycházel ze skutkové podstaty, že Anna D. po přerušení dřívějšího 10 let trvavšího zaměstnání, jakožto úřednice v kanceláři st-lově nastoupila v téže kanceláři opět jako volonterka a že za práci svou dostává úplatu částečně v hotovosti, částečně v naturáliích, dále, že Marie M. v této kanceláři ode dne 12. března 1921 do 12. června 1921 byla na zkoušku, pak jako kancelářská síla zaměstnána a v době zkušebního zaměstnání obdržela úplatu 100 K, později 255 K měsíčně. Z této ze spisů vycházející nesporné skutkové podstaty měl žal. úřad za prokázáno, že obě osoby v kanceláři st-lově vykonávaly práce, pokud se týče služby a že za to obdržely plat a posoudil tyto poměry jako pracovní poměry, zakládající povinnost k nemocenskému pojištění. Nss neshledal, že toto právní posouzení jest nesprávné a odporuje zákonu, neboť zákon podřizuje nemocenskému pojištění osoby, jež vykonávají práce a služby na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského, míní tím osoby, které jako své povolání nesamostatně na základě dohody výslovně neb mlčky v kterémkoli způsobu provedené určitému zaměstnavateli věnují trvale a pravidelně svou práci, nebo se pro tuto práci teprve připravují a zaučují. Zákon proti poměru pracovnímu, pojistnou povinnost zakládajícímu, staví poměry tuto povinnost nezakládající, a to poměr, v kterém práce nebo služby konány jsou jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně (§ 1, odst. 1. a 2.). Povinnost k nemocenskému pojištění založena jest tudíž u osob, které u určitého podniku nebo hospodářství nesamostatně jsou zaměstnány způsobem, který jejich pracovní sílu ne-li výhradně — aspoň po způsobu výhradních zaměstnání z největší části zabírá, v kterém pracují pravidelně a trvale s úmyslem, aby jim tato práce byla normálním a trvalým zdrojem výživy, tudíž povoláním. Třeba zpravidla práce ty konány jsou za úplatu, není přece úplata ta nezbytným předpokladem